

ת"ד 1475/04/18 - מדינת ישראל נגד גוראל אלישע שעה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1475-04-18 מדינת ישראל נ' שעה
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דביר

המאשימה

נגד

גוראל אלישע שעה
ע"י ב"כ עו"ד ארבל

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין אי מתן זכות קדימה לרכב הבא ממול, בעת פניה שמאלה בצומת ונהיגה בקלות ראש, עבירות על תקנות 64 (א)(2) ו-21(ב)(2) לתקנות התעבורה וסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 11.1.18, בסמוך לשעה 18:50, נהג הנאשם ברכב ברמת גן, ברחוב ירושלים, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו לצומת עם רחוב אלוף הניצחון, החל בפניה שמאלה, מבלי לתת זכות קדימה לרוכבת אופנוע, שנסעה מולו והייתה סמוכה לצומת, חסם דרכה וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הרוכבת המעורבת חבלה של ממש - 6 שברים ביד וכן, סבלה מבצקת בברך ופגיעה בגב. כמו כן, ניזוקו כלי הרכב המעורבים.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - שני עברי, הרוכבת המעורבת.

עד תביעה מספר 2 - רס"ר יריב ליכטנשטיין, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: ת/2 - דו"ח בוחן, ת/3 - לוח תצלומים, ת/4 - תרשים, ת/5 - הודעת נאשם וטופס הודעה על זכויות.

כמו כן, הוגשו בהסכמה ת/1 - תעודות רפואיות ו-ת/6 - דו"ח פעולה.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל ובהגיעו לצומת שבנדון, החל בפניה שמאלה. אותה עת, נסעה המעורבת ממול לכיוון נסיעת הנאשם, במהירות של 20-30 קמ"ש. הנאשם החל, כאמור, בפניה שמאלה ובמהלך הפניה, פגע ברכב המעורבת, כפי שיפורט להלן.

המעורבת העידה כי נסעה, בדרכה חזרה מהבסיס בו שירתה, לביתה והצומת שבנדון, נמצא מרחק קצר מצומת מרומזר ולכן, מהירות נסיעתה הייתה 20-30 קמ"ש בלבד. עוד מסרה העדה, כי פנס החזית באופנוע שלה דולק באופן תמידי, באופן מובנה ברכב.

העדה נחקרה ולא ידעה לומר מאיזה מרחק, הבחינה לראשונה ברכב הנאשם, אך מסרה כי ראתה אותו ממול, אך כיוון שלא סברה כי יפנה שמאלה, לא ייחסה לו חשיבות ובהמשך, הבחינה בו שוב, כ-3 שניות לפני שפגע בה.

העדה מסרה כי ניסתה לבלום, מיד כשראתה את הרכב פונה, אך ללא הצלחה.

העדה שללה את הטענה כי נסעה במהירות ולא נתנה דעתה לרכב ממול.

על פי ת/6, המתנדב משה מקמל, הגיע לזירת התאונה ותיעד את שראה - המעורבת הייתה שרועה על הכביש וקיבלה טיפול רפואי מצוות מד"א ואילו רכב הנאשם, נמצא במרכז הכביש.

העד ציין בנוסף תיאור של אופן קרות התאונה, אך לא ציין ממי שמע את הדברים ולכן, לא ניתן לייחס לאמור, כל משקל.

עד תביעה 2, הבוחן, הגיע לזירת התאונה, צילם תמונות וערך את המסמכים שצוינו לעיל.

בלוח התצלומים, ניתן לראות כי רכב הנאשם נמצא בתחום המסלול הנגדי, דהיינו, חוסם את מסלול נסיעת המעורבת.

העד צילם תמונות מתוך רכב הנאשם, בהן ניתן לראות את שדה הראיה הפתוח בכיוון נסיעתו, 90 מטרים, על פי מדידת העד.

העד תיעד את הנזקים בכלי הרכב: ברכב הנאשם - חזית פינה שמאלית קדמית, שבר בפנס שמאל קדמי, פינה שמאלית של פגוש קדמי שבורה ומעוכה, עם סימני צבע כחול, מהמגע עם רכב המעורבת. ברכב המעורבת - סימני שפשוף בפלסטיקה דופן שמאל, מראה שמאלית מקופלת לאחור, עם סימני שפשוף.

על פי ממצאיו, קבע הבוחן, כי היה מגע בין חזית רכב הנאשם, לדופן שמאל של האופנוע ולאחר המגע, נפל האופנוע

על צדו השמאלי והמשיך להחליק על הכביש, עד למקום בו נעצר.

העד נחקר בחקירה נגדית ונשאל על ידי הסנגור, מספר פעמים, לגבי "מרחק הטלה" או "מיקום הטלה" ובכל פעם, השיב העד, כי אין זה רלוונטי לתאונה שבנדון.

העד נשאל והשיב, כי לאור הנזקים בכלי הרכב, ניתן לקבוע, כי מהירות נסיעת המעורבת לא הייתה גבוהה.

העד התייחס בעדותו, להודעת הנאשם ולגרסה שהציג, במהלך חקירתו במשטרה וטען, כי על פי גרסת הנאשם עצמו, ניתן לקבוע כי הוא שגה בכך שהחל בפניה שמאלה, אף שהבחין ברכב המעורבת, כבר ממרחק של 70-80 מטרים מהצומת.

בהודעתו, שנגבתה בזירת התאונה, לאחר שהועמד על זכויותיו, מסר הנאשם כי עמו ברכב היו אשתו וחבר נוסף וכי עובר לתאונה, הכביש היה פנוי, גם לפני שמאלה והוא נסע לאט ולפתע, הבחין באופנוע מגיע במהירות גבוהה מאוד ואז בלם וחשב, שהמעורבת תוכל לעבור, בין רכבו למדרכה, אך היא פגעה ברכבו ונפלה. בהמשך, מסר הנאשם, כי הבחין באופנוע, ממרחק של 70-80 מטרים ואז בלם וכאשר היה מגע בין כלי הרכב, רכבו היה בעצירה. הנאשם נשאל, כיצד זה טען בתחילה, כי הכביש היה פנוי ואז, פתאום הבחין באופנוע והוא השיב, כי הסיט מבטו, לפני הפניה שמאלה, כדי לראות שאין הולכי רגל וכשהביט שוב קדימה, הבחין באופנוע.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד ולגרסתו, נסע לאט ברחוב האמור, שדה הראיה שלו היה פנוי לחלוטין, הוא הבחין כי אין הולכי רגל במעבר החצייה לפניו ואז, הביט שמאלה, לעבר מעבר החצייה ברחוב אלוף הניצחון, ראה שגם שם אין איש, החזיר מבטו קדימה, החל בפניה שמאלה, הביט שוב לשמאל וראה "מישהו שלא התכוון לעבור" וכאשר החזיר שוב מבטו קדימה, ראה אופנוע "דוהר" לכיוונו ובלם, אך האופנוע לא בלם ופגע בחלקו השמאלי של רכבו.

הנאשם נחקר בחקירה נגדית והשיב, כי לא היה חייב לעצור את הרכב לפני הפניה שמאלה, שכן, אין כל שלט המורה על עצירה וזה צומת, ש"מחליקים" בו שמאלה.

הנאשם שב וטען, כי לא היה כל רכב ממול והוא הביט פעמיים לעבר מעבר החצייה והבחין באופנוע, רק כאשר החזיר מבטו קדימה.

הנאשם נשאל והשיב כי הבחין בפנסים של האופנוע, מתקרבים אליו במהירות גבוהה.

בהמשך, תיאר הנאשם את מהלך נסיעתו, בעמוד 10 לפרוטוקול, שורות 7-9: **"אני שוב אומר, אני נסעתי, התחלתי לגלוש, הסתכלתי שמאלה ראיתי שאין אף אחד שלא חוצה, החזרתי את המבט ואז ראיתי אותה. האוטו לא היה באפס, האוטו גולש פנימה לכיוון שמאלה ואז בלמתי שהחזרתי מבטח (צ"ל מבטי-ש.ק.) וכשראיתי את האופנוע בלמתי".**

הנאשם נשאל שוב, מדוע לא עצר את רכבו והשיב, כי עצר, אחרי שהבחין במעורבת ולשיטתו, היה למעורבת מספיק זמן

כדי לבלום את רכבה ולחמוק מפגיעה.

הנאשם נשאל, מדוע לא מסר כי אותה שמאלה והשיב כי האיתות הופעל וניתן לראות זאת גם בתמונות וכאשר נשאל, אם רכבו חסם את נתיב נסיעת המעורבת, השיב בשלילה.

הנאשם נשאל אם אשתו או הנוסע הגיעו לעדות והשיב כי לא נאמר לו להביאם.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשם נושא באחריות לגרם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום.

הנאשם הוא שהחל בפניה שמאלה ועליו החובה, על פי חוק, לבצע את הפנייה בזירות הנדרשת, תוך מתן זכות קדימה לכלי רכב הנוסעים מולו.

מראיות המאשימה, מצאתי כי הנאשם לא עמד בדרישת המחוקק ופנה שמאלה, מבלי ליתן זכות קדימה לרוכבת המעורבת, שנסעה מולו.

על פי שדה הראיה שקבע הבוחן, לאחר מדידה בזירתה תאונה ושלא נסתר על ידי ההגנה, היה באפשרות הנאשם לראות 90 מטרים קדימה, ללא הפרעה, אך לגרסתו, הבחין ברוכבת המעורבת, ממרחק של 60-70 מטרים בלבד ולא סיפק כל הסבר לכך.

מגרסת הנאשם עצמו, עולה כי הפניה שמאלה, בוצעה בנסיעה רצופה, ללא עצירה.

באשר לאופן ביצוע הפנייה, מסר הנאשם מספר גרסאות סותרות - בהודעתו, מסר תחילה, בשורות 13-14, כי, הכביש היה פנוי, גם לפני שמאלה והוא נסע לאט, בשביל להיכנס לפניה ולפתע, הבחין באופנוע ובלם. בהמשך, בעמוד השני להודעתו, מסר כי במהלך הפנייה שמאלה, הביט לשמאל, כדי לראות שאין הולכי רגל במעבר החצייה ולאחר שהחזיר מבטו קדימה, הבחין באופנוע.

בבית המשפט, העיד הנאשם כי הביט לסירוגין, שמאלה וקדימה, פעמיים, הבחין ב"מישהו שלא התכוון לעבור", החזיר מבטו קדימה ואז, הבחין באופנוע.

מדובר בגרסה מתפתחת ולא עקבית, שיש בה כדי להשליך על אמינות הנאשם.

הנאשם גם טען כי האופנוע הגיע במהירות גבוהה מאוד, ממש "דהר" לעברו וטענה זו אינה עולה בקנה אחד עם ממצאיו וקביעותיו של הבוחן, לגבי הנזקים בכלי הרכב וכן, מעדותו בבית המשפט, בעמוד 6 לפרוטוקול, שורות 19-21. באמור לעיל, יש פגיעה נוספת באמינותו של הנאשם.

הסנגור הלין בסיכומיו, כנגד הבוחן, ששב וטען, כי חישובים הנוגעים להטלה, אינם רלוונטיים לתאונה שבנדון, אך מנגד, לא בוססה כל תשתית ראייתית מטעם ההגנה, שיש בה כדי להצדיק את דרישתו של הסנגור, לעיסוק בנושא הטלה וגם אני, לא ירדתי לסוף דעתו של הסנגור המלומד, שכן, בסיטואציה בה מדובר בשני גופים הנעים זה מול זה, במהירות שאינה גבוהה, לא ברור לי איזה קשר יש לעיסוק בנושא ההטלה.

אין די בזריקת מושגים מקצועיים לחלל האולם ושכחרה ההגנה שלא לתמוך טיעוניה לגבי חשיבות הנושא האמור בנהלים, פסיקה, מאמרים מקצועיים וכו', הרי שטעמיה עמה ואיני זוקפת לחובת המאשימה את תשובות הבוחן לעניין אי הרלוונטיות של סוגיית ההטלה לתיק שבפני.

אציין כי עיינתי בפסק הדין אליו הפנה הסנגור בסיכומיו, אף שלא הגיש אותו לעיוני ולא מצאתי בו את המילה "הטלה". פסק הדין שבנדון אכן מתייחס, בין היתר, לחישובים הנוגעים לנסיעה קשתית, אך לעניין זה, מקובל עלי עמדת הבוחן, לפיה, אין מדובר בסוגיה רלוונטית לתאונה שבפני.

אם סברה ההגנה, כי, על אף עמדת הבוחן, יש לסוגיה של נסיעה קשתית, חשיבות בענייננו, היה באפשרותה להציג חוות דעת מומחה מטעמה, אך היא בחרה שלא לעשות כן.

הסנגור התייחס בסיכומיו, באופן לקוני ותמציתי ביותר, גם לפסק דין בעניין לוקשינסקי, אך גם פסק דין זה לא הוגש לעיוני והסנגור, כאמור, לא פירט טיעוניו ולכן, איני רואה צורך להתייחס לפסק הדין בהכרעת הדין.

הנאשם בחר שלא להביא לעדות את אשתו או חברו, שהיו עמו ברכב ומקום בו היה מיוצג לאורך כל ההליך, חזקה כי ידועה להגנה המשמעות המשפטית של אי העדת עדי הגנה פוטנציאליים ועובדה זו, תיזקף אף היא לחובת הנאשם.

מכל האמור, אני קובעת כי הנאשם יכול היה למנוע את התאונה, לו היה עוצר את רכבו, עובר לפניה שמאלה, שאז היה מבחין באופנוע המתקרב ומאפשר לו לחלוף בצומת, בטרם יפנה שמאלה ומשלא עשה כן ובחר לפנות שמאלה בצומת, בנסיעה שוטפת, הרי שנהג בקלות ראש.

לפיכך, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי והוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ומרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ט, 03 דצמבר 2018, במעמד הצדדים

